

EL MICALET
GALÀCTIC

El mòbil immòbil

Vicent Sanhermelando

Il·lustracions de Manuel Molvar

bromera

PATIDORES

Eva, Olívia, Tu

Tinc bones notícies: ens reserven
les places al centre, però hem
d'inscriure els xiquets ja.

Eva

Genial! Ara li ho dic a la meua
filla.

Olívia

Espera, hem de dir-los-ho totes
ahora.

Sí, serà millor.

Olívia

Bé, però no tardem, que el meu
fill em tafaneja el mòbil a tothora.

Eva

Si la meua Vero em mira el mòbil,
la mate i després la castigue
sense internet.

No li lles internet, que la
xiqueta fa vídeos molt graciosos
en el Tiquitaca eixe.

Olívia

No em faces riure, Bea. Això dels vídeos es diu TikTok.

Bé, el TikTok, el TokTok o el Tikitoc, com es diga.

Olívia

Posem-nos d'acord sobre quan i què els diem, que no vull que el meu Rubén comence a marejar-me abans d'hora.

1

Hola! Soc Rubén Martí, encara que tots em diuen Muti. Tinc dotze anys i fins al desembre no compliré els tretze. No sé per què els meus pares van pensar que no m'importaria esperar fins a final d'any per a nàixer. Que divertit, ser el més jove de la classe! Divertit per als companys, clar, que no paren de fer bromes quan ix el tema de l'edat. Per cert, he acabat 1r d'ESO, amb unes notes que no són baixes, però tampoc se'n passen. La mare les troba acceptables, però ella ho accepta tot mentre no li criden per a fer tutoria. Ara bé, encara que no es reflecteix en les qualificacions, tinc molta facilitat de paraula i redacte millor que ningú de la classe. Amb diferència! Des de xicotet m'ha

agradat escriure contes i, a més, puc replicar qualsevol argument i aguantar hores sense callar fins al punt que tots em donen la raó per esgotament. De fet, els amics em diuen *Muti* perquè hi ha un professor que, quan es cansa de sentir-me i està a punt de perdre els nervis, crida: «Rubén, mut i callosa!».

Voleu que vos conte com és la meua família? A mon pare el veig de tard en tard perquè ells es van separar quan jo era menut. Així, actualment a casa en som quatre: ma mare, que es diu Olívia i està mig boja; Hannibal, un gat esquizofrènic; la meua germaneta Mara, de sis anys, que sembla la més normal de tots, i jo.

Bé, anem al gra. No exagere si vos dic que he sigut víctima d'un engany premeditat. Com vos sentiríeu si vos anuncien que hi ha pollastre amb creïlles fregides per a dinar, però vos posen un plat de bledes bullides? O si demaneu unes sabatilles de futbol i, al remat, només vos compren unes xancles de platja? Doncs eixa és la sensació que tinc. Perquè ho entengueu bé, vos explique el parany pas a pas. Pareu atenció al següent esquema cronològic (vos adoneu de com de bé m'expresse? Puc escriure unes narracions bestials, ja ho veureu).

Primer pas: ma mare i les mares dels meus amics es van comboiar per a lluitar contra l'ús excessiu que, segons elles, fem del mòbil.

Segon pas: buscaren ajuda d'un professional, que en realitat és un veí que fa temps que li tira la canya a ma mare.

Tercer pas: «Les patidores», que així s'anomenen a elles mateixes, ens anunciaren una estada a Liberatio, la ciutat d'oci saludable, un lloc, diuen, on gaudirem el que no està escrit i que convertirà uns dies d'estiu en les millors vacances de la nostra vida.

Quart pas: arribàrem al centre i, al cap de poques hores, ja ens preguntàvem a quin sàdic se li hauria ocorregut posar el nom de Liberatio a aquella presó.

Cinqué pas: abans d'acabar el primer dia, estava convençut que era cert que serien les vacances de la meua vida, però les pitjors!

Si vos dic la veritat, ja m'ho olorava des del moment en què ma mare em va explicar els seus plans per a l'estiu, fa unes dues setmanes.

—Enguany tindràs sort perquè t'he trobat un lloc que t'agradarà més que el poble de la tia.

—Quin lloc? —preguntí amb desconfiança.

—Liberatio, la ciutat de l'oci saludable.

—Això sona a rotllo d'eixos on vas amb les amigues.

—Estic segura que t'encantarà.

—Si tan encisador és, per què no hi vas tu? —li vaig contestar, un poc impertinent—. En lloc d'anar al curset d'esperitisme a què t'has apuntat, ves a eixe centre.

—No digues bestieses, Rubén. Jo vaig a retirs per a fer ioga i harmonitzar l'esperit amb els batecs de l'univers.

—«Els batecs de l'univers» —vaig repetir, burló—. Que bonic deu ser això!

—No canvies de tema. T'he apuntat al centre d'oci perquè vull que t'ho passes bé.

—El que vols és col·locar-me en qualsevol lloc per a poder anar-te'n al rotllo de l'harmonia universal eixa —li vaig recriminar.

—Prou, Rubén! —va tallar la mare—. La decisió està presa.

—M'obligues a anar-hi ignorant la meua voluntat? De segur que això és un delicte contra els drets del menor. On està aquella mare que sempre em preguntava amb tendresa què preferia fer?

Ella va tancar els ulls i sospirà profundament. Sabia que la podia embolicar amb la meua verborrea i no pensava continuar la discussió.

—No vull que et passes les vacances mirant sèries. Estic convençuda que entrar a tanta plataforma t'està trastornant, per això t'envie al centre d'oci, t'agrade o no. A més, hi van Vero i Isma, així que no protestes més, perquè hi aniràs encara que t'haja de dur arrossegant-te d'una orella. Amb molta tendresa, això sí.

Quan vaig arribar al parc on havia quedat amb la colla, jo continuava sense estar molt convençut, però en veure Vero, em va canviar l'estat d'ànim. Amb ella, l'optimisme està assegurat. Ens coneixem des que començàrem la Primària i ens entenem molt bé. Sempre hem anat a la mateixa classe i quan cal fer un grup de treball

intente ajuntar-me amb ella perquè és molt sabuda i sovint ens posen una bona nota. Però no penseu que soc un interessat que m'aprofite de la seua faena, no, perquè ens ajudem en tot. Fora de les classes també som inseparables. Hem jugat junts en l'equip de futbol del colle i participe en les coreografies que penja en la xarxa, sense importar-me les burles d'alguns imbècils que diuen de mi que balle pitjor que un robot rovellat. Vero i Isma són els meus amics de veritat i amb ells vull estar a tothora, encara que siga per a avorrir-nos.

—Bon dia, guapo! —em va saludar Vero.

—Tu creus que és un bon dia?

—Malament comencem! Ja tardes a canviar eixa cara de lluç. I això del nas és un arrap d'Hannibal?

—Sí, és un psicòpata. Li volia acaronar el llom i m'ha amollat una arpada.

—El que jo et deia, que poses una cara de lluç que no s'aguanta, i ja saps que als gats els encanta el peix.

—No et burles, que encara em cou —vaig protestar.

Vam estar parlant del tema del dia, és a dir, l'estada a Liberatio, el lloc on ens enviaven a passar uns dies especials. Ja vos he dit que Vero és més animosa que jo, i pensava que eixes minivacances serien ben divertides. Intentava convèncer-me quan va arribar Isma.

—Bon dia, rei de la moreria! —vaig dir.

Segur que vos pregunteu per què el vaig saludar així. Ho faig a sovint, i això té a veure amb la seua història. Vos la conte de seguida.

Son pare va vindre del Marroc buscant una vida millor. No tenia papers i hagué de treballar com una bèstia per a aconseguir sobreviure amb un sou miserable. Van passar dos anys fins que una empresa li va donar treball amb contracte i seguretat social. A poc a poc va millorar les condicions de vida, va conèixer Bea, es van enamorar i es casaren. Isma ha patit molt. La família de sa mare no acceptava el matrimoni amb un «moro», i els familiars del pare estaven al Marroc, així que el nostre amic va créixer sense cosins amb qui jugar i renyir. A més, al col·legi va patir assetjament i no va fer amics. Tanmateix, en 5é de Primària, els pares van vindre a viure al barri i el matricularen a la nostra escola. A partir d'aquell moment li va canviar la vida. Feu colla amb Vero i amb mi, i tot començà a anar millor. Hui és un xiquet sociable, encara que un poc tímid si no coneix. És el més intel·ligent dels tres, però també fa figades perquè és molt impulsiu.

Bé, tornem al que estava contant-vos. Isma va arribar al parc amb els cables creuats. Encara no s'havia fet a la idea d'estar una setmana sencera a Liberatio.

—Des que els meus pares em van dir que l'estiu era molt llarg i no volien que em passara hores i hores de cara a la pantalla, ja em vaig recelar. Sabia que no m'agradarien les alternatives «interessantíssimes» que estaven buscant —va contar.

—No sigues negatiu, tio —li va contestar Vero—. Ma mare m'ha explicat que és un lloc per a estiuejar;

fan jocs, tallers, activitats de contacte amb la natura...; hi ha piscina, instal·lacions esportives, discomòbil... Una passada!

—«Una passada»? La natura està plena d'insectes que, quan em detecten, competeixen entre ells per veure qui em fa la picada més grossa; a més, soc un negat per a l'esport, no m'agrada nadar i balle fatal. Què se m'ha perdut allí?

—Saps què et perdràs si et quedes a casa? —li he re-trucat—. La nostra companyia meravellosa. Eres un privilegiat que tens uns amics que valen més que l'or, i no ho valores. Em referisc a nosaltres, per si no et queda clar.

—Muti, no comences amb els teus romanços. Estal·lia't les floretes.

—Ho veus? Eres incapaç de reconèixer que soc una canya parlant. No són romanços, Isma, és la màgia de les paraules.

—Doncs podries utilitzar els dots de mag per a convèncer les mares que no ens envien al centre d'oci. Si no, et pots clavar la màgia per on jo et diga.

Va ser Vero qui va tallar la discussió. Amb bastants dubtes, ens va dir que era convenient desvelar-nos certa informació que li havia donat sa mare.

—No sé si faig bé o no, però crec que vos ho he de dir. Liberatio no és només un centre d'oci. A l'estiu organitzen estades per a xiquets i adolescents, amb molt de joc, però també amb activitats educatives per a prevenir futures addiccions com, per exemple, l'ús del mòbil.

—Què? Què passa ara, que som drogoaddictes?
—vaig botar.

—No, ja he dit que s'ocupen d'altres addiccions. Tu, sense anar més lluny, estàs enganxat a les sèries i Isma no pot viure sense jugar al Fortnite.

—I tu et passes les hores mirant vídeos i penjant coreografies —li va reprotxar Isma.

—No tant de temps com vosaltres, però sí, ho reconec.

Vam seguir xarrant sense que Vero acabara de contagiar-nos el seu optimisme, però bé, això ara ja té igual. Estic segur que voleu saber què va passar a Libératio. No vos preocupeu, perquè amb la meua inqüestionable capacitat narradora, he escrit el dia a dia al centre d'oci. Al·lucinareu!